

De gerechtigheid, het leven en de Geest van God

door: -

Romeinen 8:1-39

Romeinen 1 - 4

Jezus Christus is Zelf het onderwerp van het evangelie. Het geloof richt zich op Hem om het hart van de mens te trekken en het te verlichten. Dit licht toont de onmogelijkheid aan van de zondaar om in de tegenwoordigheid van God te staan. God zou de mens moeten verwerpen als deze Zijn gerechtigheid zou zien. Maar God openbaarde Zijn gerechtigheid en tevens Zijn genade *in Christus Jezus* en als we die aannemen door het geloof, dan worden we “gerechtigheid van God in Hem” (2 Kor. 5:21).

De mens, ver van God, verlaagt zich en God laat hem aan de zonde over volgens een rechtvaardig oordeel. De zonde van de mens wordt openbaar. De gerechtigheid van God wordt geopenbaard, als antwoord op al dit kwaad, opdat het hart van de mens in gemeenschap met God kan leven in volkomen vrede: *“Maar nu is, buiten de wet om, gerechtigheid van God geopenbaard, waarvan door de wet en de profeten getuigenis gegeven wordt, namelijk gerechtigheid van God door geloof in Jezus Christus tot allen, en over allen die geloven; want er is geen onderscheid”* (Rom. 3:21, 22). De Joden hadden de wet geschonden, maar in plaats van menselijke gerechtigheid *voor Hem*, openbaarde God *Zijn gerechtigheid voor de mens*. Jood en heiden zijn beiden onder de zonde, er is geen verschil als het gaat om de gerechtigheid van God. Die gerechtigheid is voor iedereen en wordt verkregen door het geloof. Vóór het kruis was God lankmoedig. Hij was rechtvaardig toen Hij de zonden verdroeg met het oog op het offer van Christus. Maar nu is buiten de wet om de gerechtigheid van God geopenbaard. Het gaat hier niet om de beloften, maar om de gerechtigheid van God Zelf, die Christus aan Zijn rechterhand heeft geplaatst. Dat is een gerechtigheid die aan Christus is bewezen.

‘Maar’, zal men zeggen, ‘als dat de gerechtigheid van God is, dan komt het er weinig op aan, wat de mens doet’ (Rom. 6:1). Deze tegenwerping, die trouwens van alle eeuwen is, komt van een niet-geoeffend geweten. Het is onmogelijk die opmerking te maken in de tegenwoordigheid van God. Waarom heb ik de toevlucht genomen tot Zijn gerechtigheid? Omdat mijn geweten mij zegt dat God en de zonde niet overeenstemmen. Alleen *gerechtigheid* kan in Zijn

tegenwoordigheid standhouden. Het vlees bederft alles met zijn redeneringen. Bijvoorbeeld: God heeft de wet gegeven om de zonde te openbaren. Maar de mens gebruikt de tien geboden om zich daardoor te rechtvaardigen. Dat doet het vlees met de wet, want als de mens tot de ontdekking komt dat hij onmachtig is, zegt het vlees tegen hem: ‘Wees niet bang, langs die weg kun je het bereiken’.

Wij moeten een heel ander uitgangspunt hebben om te begrijpen hoe wij in die gerechtigheid kunnen delen. God heeft al het nodige gedaan door het werk van de verzoening. Hij heeft ons bevrijd en ons geweten gereinigd, opdat we volmaakt zouden zijn! De Heer Jezus is de dood ingegaan met de kracht van God Zelf, met Zijn leven. Hij is gekomen daar waar de zonde ons had gebracht. Daarin heeft de genade Hem doen afdalen. Dat is een volmaakte bevrijding. Hij kwam met de kracht van Zijn leven, met een goddelijke kracht. Hij die geen zonde gekend had, kwam in de plaats waar wij waren, en Hij stond op uit de dood. Hij heeft de zonde tenietgedaan. Hij heeft het oordeel ondergaan en de macht van de satan verbroken. Nadat Hij God volmaakt verheerlijkt heeft in de dood, heeft Hij Zich gezet aan de rechterhand van God. Daar waar de mens God had *onteerd*, heeft de tweede mens Hem *verheerlijkt*. God plaatste Hem dan ook aan Zijn rechterhand. In die heerlijkheid zag Stefanus Hem. Christus is onze gerechtigheid van Godswege. God heeft Zich rechtvaardig betoond door Hem daar te plaatsen. Er is nu een geldige gerechtigheid om mij te redden. God heeft een volbrachte gerechtigheid voor mij. Hij heeft de Heer Jezus aan Zijn rechterhand geplaatst, omdat Hij dat waard was. De Heer Jezus kon zeggen: *“Ik heb U verheerlijkt op de aarde, terwijl Ik het werk heb voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven en nu, verheerlijk Mij, U, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had voordat de wereld was”* (Joh. 17:4-5). *“En uiterlijk als een mens bevonden heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam wordend tot de dood, ja, tot de kruisdood. Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd”* (Fil. 2:8-9).

Zo’n volmaakte gerechtigheid heeft recht op de troon van God Zelf. Dat is de kracht van het goddelijke leven, de kracht van God in de Mens Christus Jezus, die Zichzelf in de dood heeft gegeven en die nu is opgewekt door de Geest, door de heerlijkheid van de

Vader en door Zijn eigen kracht. Hij is de kracht van God, die werkt ten leven. Ik geloof in Hem, die de doden doet leven.

Abraham heeft niet gelet op zijn verstorven lichaam, maar hij heeft God geloofd. Hij was ten volle verzekerd dat Hij ook machtig was om te doen wat Hij beloofd had: *“Daarom is het hem ook tot gerechtigheid gerekend. Het is echter niet alleen ter wille van hem geschreven dat het hem werd toegerekend, maar ook ter wille van ons, wie het zal worden toegerekend, ons die geloven in Hem die Jezus onze Heer uit de doden heeft opgewekt, die overgegeven is om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging”* (Rom. 4:19-25). Deze twee dingen horen bij elkaar: Als ik de Heer Jezus aanneem als mijn gerechtigheid, ontvang ik het leven. Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij. Paulus toont ons dus de gerechtigheid en het nieuwe leven in relatie met Christus.

Romeinen 5

De gelovige is gerechtvaardigd en bijgevolg opgewekt en in de tegenwoordigheid van God gebracht in de Heer Jezus.

Romeinen 6

De christen blijft niet in de zonde. Hoe zouden wij nog daarin leven? Wij zijn toch gestorven en opgewekt met Hem? U kunt niet leven in iets, waaraan u gestorven bent. U kunt alleen nog verenigd worden met Hem in de gelijkheid van Zijn opstanding (Rom. 6:5). U hebt dit leven in Christus: *“Hij is eens voor altijd ten opzichte van de zonde gestorven, maar wat Hij leeft, leeft Hij voor God. Zo ook u, rekt het ervoor ten opzichte van de zonde dood te zijn, maar voor God levend in Christus Jezus”* (Rom. 6:10-11).

Romeinen 7

Romeinen 7 past dit toe op de wet en op de ervaringen die daaruit voortvloeien. U bent gestorven in Christus. De wet is niet meer van toepassing op u en zij kan u dus niets meer opleggen. Als iemand gestorven is, kan men hem niets meer doen. Wij zijn vrijgemaakt van dat wat ons bond. Wij hebben nu een geheel nieuwe positie buiten het bereik van de wet. Het vonnis van de wet is aan mij voltrokken; ik ben gestorven. Dat was haar enige kracht, het doden van de overtreder.

Het gezag van de wet moet erkend worden. Wie erkent het gezag van de wet? Dat is degene die zegt: ‘Ik ben gestorven’. De wet heeft al het mogelijke gedaan. Christus heeft de vloek van de wet in mijn plaats gedragen. Ik ben vrij van de wet. Ik ben gestorven aan

dat wat mij gevangen hield, opdat ik voor God zou leven in de Geest. Het einde van Romeinen 7 spreekt over het dienen van God onder de wet. De persoon in Romeinen 7 zegt niet: ‘Christus is goed’, of ‘Christus is de Heiland’. Maar: ‘De wet is heilig, rechtvaardig en goed, maar ik ben vleselijk’. Hij spreekt geen woord over Christus. Het geestelijk geweten en verstand erkennen dat de wet goed is. *“Want ik verlustig mij in de wet van God naar de innerlijke mens”*, zegt hij in vs. 22. Maar ik kan de wet niet volbrengen en God liefhebben. Waar is de bevrijding? Zal ik proberen het beter te doen? Nee, de verhinderende zit in mijzelf. Wie zal mij verlossen? De verlossing is reeds volbracht! Ik ben niet meer onder de wet, die de zonde in mij veroordeelt. Ik kan zeggen: *“God zij echter dank door Jezus Christus onze Heer!”* Dat is hoe de Geest van het leven in Jezus Christus mij door Zijn dood en opstanding plaatst buiten het bereik van de wet.

Romeinen 8

Romeinen 8 brengt de christen in het genot van de gevolgen van het werk van Christus en de kracht van Zijn opstanding. Er is geen veroordeling meer, niet omdat Christus gestorven is, maar omdat ik *in Hem* ben. De oude mens is nog in mij, maar ik bezit de nieuwe mens. *“Want de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood”* (vs. 2). Want wat voor de wet onmogelijk was, deed God doordat Hij de zonde in het vlees heeft veroordeeld (vs. 3). In plaats van te zeggen: ‘God moet de zonde in mijn vlees veroordelen’, kan ik zeggen: ‘Hij heeft het gedaan’. Wij zijn meer bedroefd als wij ontdekken dat de zonde nog in ons woont, dan over de zonden die wij bedreven hebben. Christus is voor de zonde gestorven. Niet alleen voor de zonden, maar voor de zonde. Niet alleen voor de slechte vruchten, maar voor de boom die al die slechte vruchten droeg. Beide – boom en vruchten – zijn geoordeeld, toen Christus tot zonde werd gemaakt.

Wat een bevrijding als men kan zeggen en weten: ‘Ik heb voor God afgedaan met de zonde!’ Ik kan dan vrij en zonder verhindering genieten van Zijn liefde. Ik ben op de plaats waar Christus mij heeft gebracht, Zijn eigen plaats voor God: *“Hierin is de liefde bij ons volmaakt (opdat wij vrijmoedigheid hebben in de dag van het oordeel), dat zoals Hij is, ook wij zijn in deze wereld”* (1 Joh. 4:17). Dat wil zeggen: op een nieuwe plaats. Hij is gezeten aan de rechterhand van God in gerechtigheid. Dat is de bevrijding door de gerechtigheid van God in Christus.

Nu kan Paulus spreken over de gevolgen en laten zien dat zij die naar het vlees zijn, de dingen van het vlees bedenken (vs. 5). En zij die naar de Geest zijn, bedenken wat van de Geest is. Onze relatie met God is niet gegrond op het vlees, maar ze is in de Geest, als inderdaad Gods Geest in ons woont (vs. 9). Toen wij in het vlees waren, werkte de kracht van de zonde in ons.

Nu houd ik mij dood voor het vlees, dat alleen zonde kan voortbrengen, maar de Geest is mijn leven. *“En als de Geest van Hem die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij die Christus uit de doden heeft opgewekt, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest die in u woont”* (vs. 11). Als de Geest van Hem die Christus heeft opgewekt in ons woont, dan zijn we vast met Hem verbonden. Hij zal niet één atoom van ons stof in de dood laten. Alles is van Hem. Wij zijn voorbestemd om gelijkvormig te worden aan het beeld van Zijn Zoon. Dat is de wil van God.

De Geest van het leven

In Romeinen 8 spreekt Paulus op twee verschillende manieren over de Geest. Het begin stelt de Heilige Geest voor als *leven*, een leven dat vruchten voortbrengt. Als dat zo is, blijft de Geest van God in ons en wij zijn door Hem verzegeld. Het is niet eenvoudig het leven, maar de Geest van God handelend in dit leven. De zonen van God worden door de Geest geleid: *“Want u hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar u hebt ontvangen een geest van zoonchap, waardoor wij roepen: Abba, Vader!”* (vs. 15).

Vrees verstikt de liefde en dat is wat de wet doet. ‘U bent vervloekt’, dat boezemt vrees in. De wet brengt dienstbaarheid (slavernij). God zegt: ‘U hebt niet liefgehad’. Ik antwoord: ‘Dat is waar’. God zegt: ‘Ik heb u liefgehad’. De wet zegt: ‘U hebt de zonde in u’. Ik antwoord: ‘Ja en ik weet niet wat ik moet doen’. God zegt: ‘Ik weet wat te doen. Ik heb de zonde weggenomen en nadat Ik u gewassen heb in het bloed van het Lam, kan Ik u verzegelen met mijn Geest’. God verzegelt de oude mens niet, maar Hij zet Zijn zegel op iemand die door het bloed van Christus gereinigd is. Aäron werd gezalfd zonder eerst met bloed besprengd te zijn (Ex. 29:7), maar zijn zonen werden pas gezalfd, nadat het bloed – dat hen rechtvaardigde – op hen was gesprengd.

Wij zijn dus in de vrijheid gesteld: *“De Heer nu is de Geest; waar nu de Geest van de Heer is, is vrijheid”* (2 Kor. 3:17). *“De Geest Zelf getuigt met onze geest, dat wij kinderen van God zijn”* (Rom. 8:16). Zo redeneert de Geest. Het hart van de mens redeneert anders. Dat denkt: ‘Hoe zal God handelen aan het einde van mijn leven?’ De Heilige Geest neemt Zijn uitgangspunt echter in dat wat God voor mij *is*. Als God Zijn Zoon gegeven heeft, dan geeft Hij mij alle dingen met Hem. Wanneer de mens redeneert, doet hij het omgekeerde en zijn redenering is goed, als het om het oordeel gaat; maar als het om de *genade* gaat, is alles van God afkomstig. Hij heeft mij verzoend toen ik een vijand was. Hoe zou Hij mij dan niet liefhebben, nu ik een kind ben, een erfgenaam van God en mede-erfgenaam van Christus? Wij hebben dus niet alleen de Heilige

Geest van het leven, maar door Hem het getuigenis dat wij kinderen van God zijn.

Maar hoewel wij de “eerstelingen van de Geest” hebben (vs. 23), zijn wij nog in een lichaam vol zwakheid. Wij zien dat alles om ons heen lijdt. Ik zucht als christen, niet omdat mijn heil onzeker is, niet uit egoïsme, want dat zou zuchten uit vrees zijn. Maar het is het zuchten van de liefde, van medegevoel, gedreven door de Geest Zelf: *“En evenzo komt ook de Geest onze zwakheid te hulp; want wat wij naar behoren zullen bidden, weten wij niet, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen”* (vs. 26). De Geest treedt voor heiligen tussenbeide in overeenstemming met God, als Hij onze zwakheid te hulp komt. Hij zucht Zelf uit medegevoel. Wij voelen de ellende, omdat wij in het lichaam zijn. De Geest houdt zich met de ellende bezig overeenkomstig de liefde van Christus; Zijn medegevoel is volmaakt. Dit is het tweede deel van Romeinen 8. Het behandelt de gevolgen van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest in hem die het leven heeft.

God vóór ons

Het derde deel van Romeinen 8, vers 31 tot 39, vertelt ons Wie God is voor ons: *“Want hen die Hij tevoren heeft gekend, heeft Hij ook tevoren bestemd om aan het beeld van zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broeders”* (vs. 29). Als wij niet weten wat wij moeten vragen, weten wij wel dat *“hun die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, hun die naar zijn voornemen zijn geroepen”* (vs. 28). Ik weet niet wat ik zou moeten vragen en ik kan alleen maar zuchten, maar ik weet dat alles wat mij overkomt, gebeurt om mijn bestwil. God doet – zonder dat ik het weet – wat het beste voor mij is.

God is vóór mij, daar ben ik zeker van! Want *“hen die Hij tevoren heeft bestemd, die heeft Hij ook geroepen; en die Hij heeft geroepen, die heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij heeft gerechtvaardigd, die heeft Hij ook verheerlijkt”* (vs. 30). *“Als God voor ons is, wie zou tegen ons zijn?”* (vs. 31). Paulus laat hier elke gedachte aan heiliging buiten beschouwing. Daar heeft hij over gesproken, in ditzelfde hoofdstuk nog. Maar nu – in plaats dat hij spreekt over het werk van God *in* ons – spreekt hij over het werk van God *voor* ons. God heeft Zijn eigen Zoon voor ons allen overgegeven. Hij is vóór ons. Het is Zijn wil vóór ons te zijn. Hoe het ook loopt, ik kan op Hem rekenen. Mijn zonden lieten mij geloven dat God tegen mij was, maar Christus heeft Zichzelf voor mij gegeven. *“God is het die rechtvaardigt”*. Vanaf de zonde en de dood tot aan de troon van God, is Christus alles voor mij geworden. Niets kan mij scheiden van de liefde van God, die is in Christus Jezus onze Heer. Zelfs in het oordeel vind ik God vóór mij. Hij heeft niets, geen

omstandigheid, toestand, dood noch leven overgelaten
waar ik zou kunnen zijn zonder Zijn liefde.

God wil dat wij deze zegeningen zullen kennen op
aarde, zodat wij hier beneden gelukkig zijn in de
kennis en het genot van de liefde, die in God Zelf is.

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1920-156](#)

Titel: [La justice de Dieu, la vie et l'esprit](#)

[Oude Sporen 2008](#)